

Прейодобна Маріша Дивјејевска

ЖИТИЈЕ ПРЕПОДОБНЕ МАРТЕ ДИВЈЕЈЕВСКЕ

Преподобна мати наша Марта, у свету Марија Семјоновна Миљукова, рођена је 1810. године 10/23. фебруара у породици сељака у Њижњегородској губернији Ардатовског среза, у селу Погиблово, данашња Малиновка. Породица Миљукових, иначе врло блиска са старцем Серафимом Саровским, живела је праведним и богоугодним животом. Осим девојчице Марије, Миљукони су имали још двоје старије деце, Прасковју Семјоновну и Ивана Семјоновича.

Њихово село је, као и остала села, припадало држави, а не властелинима. Земља је била издељена на једнаке делове, али неплодна јер су парцеле са плодном црницом заузели суседи — властелини. Сељаци су живели веома бедно. Деца су од најранијег детињства морала много да раде у пољу, и да гаје стоку.

По благослову преподобног Серафима Саровског, Прасковја Семјоновна ступи у монашку заједницу матушке Александре, првоначалнице Дивјејевске обитељи, и њен живот би испуњен великом духовношћу.

Када Марија напуни 13 година, заједно са сестром Прасковјом први пут дође код баћушке Серафима. То се догоди 21. новембра 1823. године на дан Ваведења Пресвете Богородице у храм. Како је касније причала Прасковја Семјоновна, Марија „се залепи за њу“ и тако обе дођоше у Саров.

Велики старац, осетивши да је девојчица Марија „сасуд благодати Божије“, не дозволи јој да се врати кући, већ јој нареди да остане у монашкој заједници. Тако тринаестогодишња Марија Семјоновна ступи међу изабране Серафимове

сиротице, у монашку заједницу матушке Александре, чија је тадашња настојатељица била Ксенија Михајловна Кочеулова, коју је баћушка Серафим назвао „огњеним стубом од земље до неба“, а због њеног праведног живота назва је „духовном праведником“.

Марија, необична, до тад невиђена девојчица, неупореди-ва, попут анђела дете Божије, од малих ногу поче водити подвижнички живот, који је по својој суровости превазилазио чак и подвиге сестара из монашке заједнице, чији се живот иначе одликовао строгошћу, а нарочито живот настојатељице Ксеније Михајловне. Непрестана молитва била је њена храна. Само кад је морала, одговарала је на питања са великом небеском кротошћу. Била је права молчалница. Баћушка Серафим ју је нарочито нежно и посебно волео. Њој је поверавао оно што му је откровењима показивано. Рекао јој је тајну о будућој слави манастира Дивјејева, као и друге велике духовне тајне, заповедивши јој да о томе не говори док не буде требало, што је она и испуњавала без поговора, без обзира на молбе сестара и рођака да им прича о томе. Када би се враћала од преподобног Серафима сва је сијала од незреливе радости.

Убрзо по доласку Марије у монашку заједницу при Казањској цркви, Царица Небеска је благослови да се поред те обитељи направи нова, са којом и почиње стварање манастира за који се матушка Александра заветовала Царици Небеској.

Као што је познато, од 1825. године код оца Серафима су по благослов прво почеле да долазе сестре, а затим и сама добродушна настојатељица Дивјејевске монашке заједнице, Ксенија Михајловна, која је, наравно, дубоко уважавала и веома поштовала оца Серафима. Међутим, она се и поред тога није сложила да промени молитвени типик своје заједнице. Отац Серафим је сматрао да је тај типик веома тежак за све сестре које су се у обитељи подвизавале. Број сестара у обитељи је одједном толико порастао, и сада је било потребно да сачине нови распоред послушања, као и начин понашања. Међутим,